

Per bøjede sig ned over hende. Endnu ikke helt sikker paa, om han ogsaa havde forstaaet hende rigtig, vilde han se hende ind i Øjnene. Da lænede hun sig ind til ham og trykkede hans Haand mod sit Hjerte.

Den næste Morgen vækkedes hun af Solen, der skinnede ind til hende gennem Vinduestremmerne. Hun løftede sig paa Albuerne og saa sig omkring med forbavsede, vidt opspærrede Øjne. Døren til det andet Værelse stod paaklem, og da hun hørte Nogen varsomt pusle derinde, smilte hun.

„Per!“ kaldte hun muntert.

Ved Lyden af hans Skridt foer Blodet hende et Øjeblik til Kinderne. Men allerede før han aabnede Døren, havde hun strakt sin Arm ud imod ham.

Han traadte stille ind og lagde sig paa Knæ ved Sengen. „Hvor du har sovet godt!“ sagde han og greb hendes Hænder.

„Ja, kan du begribe det! Jeg, som i det sidste halve Aar ikke har kunnet sove nogen Nat uden at have taget mit Amylen, jeg har næsten ikke vidst af mig selv at sige fra det Øjeblik, du gik fra mig . . . Men du? Du er paaklædt og har allerede været ude, kan jeg mærke. Dit Haar lugter saa morgenfriskt.“

„Jeg har blot gaaet lidt derude paa Altanen. Jeg vilde ikke være for langt fra dig.“

„Aa — saa forstaar jeg! — det har været dine Skridt, jeg hele Tiden har hørt i mine Drømme. Men saa maa du vist have gaaet derude længe. Har du ikke sovet? . . . Ikke? . . . Slet ikke? Stakkel! Saa har Bænken derinde været dig for haard alligevel. Men jeg sagde dig det jo!“

„Nej, det var ikke det. Men — Jakobe!“

„Hvad er der, min Ven?“ — Hun saa først nu rigtig, hvor bevæget, ja opreven han var, og hun blev angst. — „Hvad er der hændt?“

„Jakobe — jeg vil skrifte for dig. Jeg faar ikke Fred, før jeg har tilstaaet noget . . . har sagt dig, at — —“

Hun lagde Haanden for hans Mund.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige, men jeg vil ingenting høre. Fortiden er nu glemt, Per!“